

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/ruch-socjalistyczny/70137,Wilhelm-Wyrwinski-Wilk-Zygmunt-Wiktor-Bobrowski-Zdzislaw.html>



Wilhelm Wyrwiński „Wilk”, Zygmunt Wiktor Bobrowski „Zdzisław”

Wilhelm Wyrwiński „Wilk”, Zygmunt Wiktor Bobrowski „Zdzisław”

Autor: MAREK GAŁĘZOWSKI 01.01.2020

Wilhelm Wyrwiński „Wilk” urodził się 30 grudnia 1882 r. Studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W 1908 r. wstąpił do Związku Walki Czynnej, a trzy lata później zaczął działać w Związku Strzeleckim. Zygmunt Wiktor Bobrowski „Zdzisław” przyszedł na świat 17 października 1885 r. Ukończył Szkołę Mechaniczno-Techniczną Hipolita Wawelberga i Stanisława Rotwanda. W 1904 r. wstąpił do Polskiej Partii Socjalistycznej. 19 czerwca 1906 r. za udział w ruchu socjalistycznym został aresztowany przez Rosjan, uwięziony na Pawiaku, a następnie zesłany w 1907 r. na dwa lata do guberni wiackiej, skąd zbiegł.

Wilhelm Wyrwiński „Wilk” po wybuchu wojny, 4 sierpnia 1914 r. objął dowództwo plutonu w V batalionie strzeleckim oddziału Józefa Piłsudskiego. 2 grudnia 1914 r. dowództwo plutonu w VI batalionie I Brygady, a 1 stycznia 1916 r. – kompanii w V batalionie 7. pp I Brygady. Podczas kampanii wołyńskiej wielokrotnie odznaczył się męstwem, m.in.: w bitwie pod Kuklami, a później w wiosennych walkach pozycyjnych. Wiosną 1917 r. objął dowództwo kompanii w 5. pp, a latem, tak jak inni legioniści, którzy nie złożyli przysięgi dochowania sojuszu z Niemcami i Austro-Węgrami, został wcielony do armii austro-węgierskiej i skierowany na front włoski. W lutym 1918 r. wrócił na studia w krakowskiej ASP. Równocześnie zgłosił akces do POW. Po obaleniu władzy austriackiej 1 listopada 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego. Mianowany kapitanem, został dowódcą pociągu pancernego „Piłsudczyk”. Zginął 28 grudnia 1918 r., udając się z pomocą do Lwowa oblężonego przez wojska ukraińskie.

Zygmunt Wiktor Bobrowski „Zdzisław” po ucieczce z Pawiaka przedostał się do zaboru austriackiego i zamieszkał we Lwowie, gdzie od 1908 r. studiował w Szkole Politechnicznej. Wstąpił wówczas do Związku Walki Czynnej, później do jawnego „Strzelca”. Po wybuchu I wojny światowej 23 sierpnia 1914 r. wyruszył na czele kompanii borysławskiej do Krakowa. 23 października 1914 r. poprowadził ją do ataku w bitwie pod Laskami, podczas której został ciężko ranny w głowę. 23 lipca 1915 r. został oficerem Placu Legionów Polskich w Piotrkowie Trybunalskim, a później komendantem Placu w Kozienicach. W pierwszych dniach kwietnia 1916 r. przeniesiono go do Komendy Grupy Legionów Polskich, a po kryzysie przysięgowym wraz ze swoją placówką, podporządkowaną Polskiemu Korpusowi Posiłkowemu – do Nowego Miasta pod Przemyślem. W lutym 1918 r. wrócił do Warszawy i wstąpił do Polskiej Siły Zbrojnej. Został dowódcą kompanii w garnizonie warszawskim. W powstającym Wojsku Polskim objął dowództwo Legii Akademickiej. W grudniu 1918 r. zreorganizował podległe sobie oddziały, tworząc z nich 36. pp Legii Akademickiej. Na jego czele 7 stycznia rozpoczął akcję przedarcia się do Lwowa w ramach działania Grupy „Bug”. 8 stycznia został ranny we wsi Macoszyn, następnego dnia zmarł szpitalu w Żółtkwi.

COFNIJ SIĘ